

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UNA ENTREVISTA NO ESPERADA.

Vos fas à sèbre, companis méus en L'IGNORANCIA, qu'es diumenge passat, devés les cinch des decapvespre, me passetjava p'es Born pensant amb aquell Dimòni que dins es Teatro incomodava Mr. Brunet quant sèya en es sofà, y per descansà un poch y fumà un xigarret, vatx prendre banch de pedra asiento bastant sùtil, però gratis; y mentres me trèya sa petaca, s'assegué en es méu costat un señó de molt hòn espècta y molt elegant, barba negra y bastant llargueta y es cabey molt ben arreglat, de manera, que si no venia de can Millan, heu parexía, per lo ben pentinat qu'anava; amb una paraula, era un pollo capàs de fé enamorà à qualsevòl joveneta; y à ses jamones també, (pòbre y desgraciada atlòta que d'èll s'hagués enamorada).

Pues bé, quant se va assèure me saludà amb molta de cortesia, y à més me donà sa mà, y quant la tocava vatx veure qu'es termómetro per aquell jove à lo méenos marcava de deu à dotze graus més que per nòltros.

—¿Que no me coneix? (me digué.)

—No señó; no ténch s'honor de co-neixerlò; (li vatx contestá.)

—Vostè, ara ja no s'recorda de mí, y no es estrañy; perque sa primera y única vegada que'm va veure no duya aquest traje y presentava una figura ben diferenta de sa qu'ara veu, y era à un lloch també ben diferent.

No té present aquella Rondaya que va fé posà en es número 113 d'aquest setmanari qu'ha nòm L'IGNORANCIA, que se publica aquí à Palma, y que surt à llum tots es dissaptes, y que son molts els qui el lletgexen y molts més els qui l'haurian de lletgi, maldament sia fèt per uns quants ignorants?

Sab, que en dita Rondaya dava vostè relació de lo qu'havia vist per l'Infern? Pues bé; jò som aquell Dimòni que'l vatx acompanyà per allà dins, enseñantli alguns depòsits d'ànimes y donantli explicació de tot lo que me demanava.

Si señó; som aquell mateix; y em repetesch servidó de vostè aquí y ahontsevuya me necessit. Si se li ofereix rès, qu'heu diga.

—Señó Dimòni, vostè m'ha dextat confús, m'ha sorprès de tal manera, que no sé que contestarli; però axí mateix li don ses més espresives gracies, per lo complacent qu'es mòstra amb mí; favó que jò no'm meresch.

—Jò, señó, li fàs aquesta deferència, per sa sèua bondat y amabilitat; pues ha de sebre, que nòltros es Dimònis, apesà d'aquest nòm tant lleitx, sabem donà à cadascú lo que se mereix; molt milló qu'aqueixa partida d'estufats que per hontsevuya predican conciència y élls sòls no la coneixan; però que'ls deix fé, que jò li assegure que ja trobaran sa sèua recompensa; ja se los farà present que després de ses flòrs vénen ses agostenques.

—Y diga, señó Dimòni: ¿quin señal qu'es per aquí?

—Hem venguts en comissió que mos ha confiada el gran Luzbel, Rey y señó nòstro.

—¿Y qu'es pòt sèbre qual es sa comissió que vostè dú, señó Dimòni?

—Lo qu'es à vostè, no ténch inconvenient ningun de manifestarley. Hem venguts uns quants per visitá y veure en quin estat se tròban ses Sucursals que tenim en aquest mon; y à mí m'ha tocat vení à Mallorca.

—Escolt, señó Dimòni: ¿Y aqueixes Sucursals de què son y ahont están? perque jò ni les he vistes ni sé si n'he sentit parlá may.

D'aquestes Sucursals, aquí à Mallorca em tenim per totes ses viles, però com à d'amagat. Are lo qu'es aquí, à Palma, en tenim de públiques en molts de carrés. Abans les teniam totes à un carré qu'es sèu nòm es compòn de tres vocals y tres consonants, y sa darrera vocal va acentuada, però ara ja hem donat un pás més y n'hi ha per tot, fins à dins botigues.

—Y per qu'es que per ses viles les ténen com à d'amagat y à dins Palma les ténen públiques?

—Jò li diré; axò es perque per ses

viles de poch vecindari tots se coneixan, y segons ahont han de entrá ets agafats n'están com empagahits, perque enseguida heu sab tota la vila; però lo qu'es aquí à Palma, ja es diferent; aquí es públich en gran part ja está curat d'espant, y amb so mateix descoco entrá dins es nòltros xibius qu'à una fonda per diná ó que à ca-sèua.

—Però, me diga vostè, señó Dimòni: ¿y per qu'es qu'han d'está empagahits d'entrá en aqueixes Sucursals? Es negòci que si fá, que no es legal?

—He dit qu'amb vostè no tenia inconvenient d'esplicarme; pues bé; qui administra dites Sucursals son unes dònes, en lo exterió, pues que en lo interiò son unes Arpies. Nòltros es Dimònis mos hem cuydat bé de llevarlós tots es bons sentiments, y ja no los queda rès de persona bona, y lo qu'es sa sèua animeta ja la ténen més negra que sa pèga; y axí es que mos servexan de lo milló, pues com elles ja es veuen perdudes, miran d'arrastrá en aquells depòsits d'imundicia à moltes de jovenetes incautes (y à qualcuna de ben garruda); objècte que lògran de lo milló; y casi sempre en sòl essè sa primera causa s'abandonan amb que les ténen es seus pares; y amb aquest alicient tan hò, allà hey acudexan ets atlòts que no hey veuen bé, y molts d'homos, lo mateix fadrins que casats, y olvidantsè de que som pòls y de que tenim la mòrt darrera s'oreya, minan sa sèua salut, y es sèu benestar, y sa sèua pau, y sa sèua vida, y s'amor d'es seus pares, d'es seus fiyets, y de ses sèues castes espòses; y per aquest motiu, nòltros es Dimònis, tenim sa gran satisfacció de rèbre en lo Infern diariament una gran multitud d'ànimes; tan gròsses que vostès no s'en pòden formá una petita idèa.

—¡¡¡Oh...!!! señó Dimòni: Axò es horrorós. Y me diga: ¿tots es qui entran à dins d'aqueixes Sucursals, ja están perduts per à sempre? ¿ja no ténen remey?

—Si fá, tendrian remey si s'en decantassen en témps y s'en arrepentissen de bòn cò, y escoltassen lo que'n

ses llàgrimes en ets uys los diu es gran contrari nòstro, es séu Angel de la Guarda; si féssen axò, tots se salvarian; perqu' ets altres pecats, fòra es robà, son *pecata minuta*, però còm nòstros, es Dimònis, tenim gran interès en que tal còsa no fassin, los provocam continuament amb so tercè article d' es *sèt Pecats Capitals*, pintantlos sempre de coló de ròsa; y axí es que s'hi tiran còm mosques dins sa mèl.

—Y me diga, señó Dimòni: y ses Autoritats y demés persones de categoria, no podrian fé que desaparequesen aquexes casòtes ó *Sucursals*?

—¡Oh!!!... ¡Ses Autoritats!!!... ¡Ses persones de categoria!!!... Que los deix fé. ¡Ah!!!... Sab que n'hi ha de molletes d'aquestes persones que podrian fé molt de bé y sòls no en fan gèns; ántes al contrari, encara hey ajudan en es mal molts d'ells y vòlen suposà que axò es necessari. ¡Ah!!!... pobrets, ja los valdria més que no fossen nats. Dexeimlos fé y no'n parlem pús per ara; ja los vendrà es séu dia.

—Y me diga, señó Dimòni (no voldria em tengués per molest): sa comissió de vostè, no més se deu concretà a sa revisió d'aqueixes *Sucursals* y a refermá més y més aqueix malahit vici, ¿no's axí?

—Sa nòstra comissió, señó, no té *límites*, pues quant sortim de l' *Infern* sempre duym aquest llibre que li mòstr per prende nòtes.

—Y me diga, que n'hi dú cap d'escrita?

Y obrint es llibre em digué que mirás bé y escoltás bé.

—¿Vostè veu, señó, aquestes dues fuyes, que son de coló de foch tan encès? Pues aquí está anotat s'estat de ses *Sucursals* de qu'hem parlat y les quals continúan molt bé, per nòstros.

¿Veu, aquí, a n'aquestes fuyes que seguxen? pues aquí ténch anotats es nòm de moltes de *mares* ó *marases*, que educan ses séues fuyetes p'es camí de sa *vanidad*; perque vostè ha de sebre qu' a moltes nines qu' encara fan oló de *brés*, ja les fan figurá p'es pasetx, en reunions y balls, p'es mitx des *pollos*; que pareix los vulgan di: «Miraules bé, prést podran ja conversá amb vòltros de petit, pues ja son unes mitjes polletes.» Si señó; axò es lo que passa a s'interió de moltes d'aquestes mares. ¡Oh!!! Y quant vé es diümenge, y van a l'Iglesia; allá son ses hònes. Procura sa mare posarsè a lloch preferent, vuy dí, ahont es sòlen posá aquelles qu'es consideran de lo milloret, ó sia s'estufèra de la parròquia y tant ses mares còm ses fuyes sòls no ténen s'atenció ahont l'haurian de tení, sinó a n'es vestit de na fulana y de na sutana, si duan es pentinat de bòn gust, si es capellet es de mèrit y de molt de való; y quant pròu han mirat y remirat, es parlan de petit y murmuran, y sa maròta li diu a sa fuyeta:

—¿Veus aquella señora gròssa? ydò

es sa Marquesa X, y aquelles dues señoretas que seúan en es séu costat son ses séues fuyes; ja'u son lletges, *valgame la compostura*. Saps si no fossen ses tretze milia lliures que ténen de rénta, sòls no les se miraria ningú. ¡Oh!!!... si elles poguéssem comprá es téu pamet de cara; ja'n pagarian de doblés.

—Ja'u crech, mumare. Y ses que seúan a derrera elles, ¿quí son?

—Oh .. fuyeta, ¿y qui han d'essè? dues *mossones* de mala mòrt. Ja valdria més que pagassen allá ahont deuen.

—Vamos; aquí té, señó, es mòdo còm acompanyan algunes mares a ses séues fuyes a l'Iglesia. Sí, señó; carregades de vanidat y *orgullo*; y no cregui que dixin may es llibre de ses mans; llibre que per defòra també respira vanidat; ben molt diferent de lo que té escrit per dedins, y que sòls no miran may; bé, éll n'hi ha qualcunes, que los es escusat es mirarhó perque sòls no sáben lletgí, y el duen no més que per *lujo*. Jò parl quantre es méus interessos, però.... ¿tròba vostè qu'aquest mòdo d'educá ses fuyetes, sia de lo milló perque si arriban a prende estat sian hònes espòses y hònes mares?

—Li diré, señó Dimòni; en quant a n'axò des *lujo* y vanidat, vostè té molta de rahó; perque es ben vè, que moltes se son posades tres ó quatre botadós més amunt des que en justicia los pertòca; però axí mateix veitx que quant van a l'Iglesia dónan qualque cèntim a n'es pòbres que demanan en es portal.

—Sí, señó; n'hi ha algunes que fan llimosna, y la fan de bòn cò, sense vanidat; però ha de sebre, señó; qu'aquexes van sempre acompanyades des séu Angel de la Guarda; y a molletes d'aquelles que van tant pintades y plènes d'aygo florida, som jò ó un còm jò qui les acompanya; y procuram ferles seure sempre a lloch que puguen tení ocasió de murmurá. ¡Ah!!!... señoret; sab que son de molletes ses que van a l'Iglesia, no més que per fé ostentació d'un bòn vestit, que sa modista y es tendé saben bé lo que val, perque el ténen apuntat a una plagueta sense sa seña de *pago*.

—Señó Dimòni; podem dexá aná aqueixa familia, perque lo qu'es a mí també en fan òy, quant vetx tanta d'estufèra; y si se los dóna es tractament de *Dóna* el se beuen, y bastant bé. ¿Y a n'aquexes dues fuyes tant negres qu'ha girat; que també hey té qualque nòta?

—Sí, señó; però còm vostè probablement publicarà en L' IGNORANCIA tot quant li he dit, no li vuy parlá de ses nòtes que duen aquestes fuyes; perqu'es referexen a ses farses qu'es fan en tot témps, y còm a mí em cónsta que L' IGNORANCIA no vòl parlá de còertes còses, y fa molt bé, per axò es que no les hi enseña. Y cregui qu'hey voria còses gruxades, sí, tan gruxades y tan lletges, que nòstros, es Dimònis, no sé si forem capassos de ferhó tant lleitx. ¡Oh!

Aquí voria vostè notabilidats en quant a sumá, restá, y....

—¡Oh!!!... señó Dimòni; que deix aná axò, jò no vuy sebre tant. No'n parlem pús, per ara.

—Ydò, fòra, no'n parlem pús, señó: y ara el dexaré perque ténch ses méues feynes. Ténch d'aná a fé creixa sa vanidat des Cementèri perque s'acòstan els mòrts y ténch d'aná a veure un *Usuré* qu'está per morí, y hey vatx per enseñarlí ses dobles de vint que té, que son moltes, y de segú el me faré méu, y em despedesch de vostè, aconseyantli continúu servant es llum dret si vòl no essè d'es nòstros y que no olvid aquell adagi forasté que diu: *Del enemigo el consejo*.

Aquí em desaparequé sense sebre per hont, y jò més retgirat qu'un empleat quant veu un camvi de govèrn, em vatx retirá a ca-méua, y en tota sa nit no vatx podè dormí, pensant sempre en tot axò que l' Dimòni m'havia dit.

Ara bé, germans méus en L' IGNORANCIA; en vista de sa gravetat de tot axò que'm comunicá el Dimòni; he resòlt ferhó públich, còm heu fás, esperant qu'es confreres pendrán candela y es corretgirán, abandonant per a sempre aquexes malahides *Sucursals*, y altres casòtes que no son de ménos perdicció; y qu'aquexes mares, que tal vegada un cariño mal entès les dú al estrem de criá ses séues fuyes en es *sena* de sa vanidat y de s' *orgullo*, esper que també es corretgirán, colocantles al botadó que les perteneix; perqu'es malahit *lujo* es sa perdicció de moltes de families; y que les enseñarán a fé lo primé de tot, ses feynes de la casa, sebre posá un padás, tayá y cosí una camia, lletgí y escriure y contes per essè una mare instruhida, quant venga es cás; etc. etc. Y luego, si es témps heu permet, ja apendrán a fé *punt de ganxet*, y altres cosetes que no son de primera necessitat, sinó d'adorno.

En fin, aquest ignorant desitja y voldria que tots, tots, prenguéssem es bòn camí de pensá que som pols y que d'aquí cinquanta añs ja no s en cantarà gall ni gallina de sa nòstra hermosura, perque estarem a *Son Trillo*. Ja voldriam tots havè viscut bé y honestament, per sa nòsa que mos farà tot quant haurem obrat malament.

UN RONDAYÉ.

SES BESADES.

Quant era jove tenia
Una mare que'm besava.
Flamades encèses eran;
Ses besades de ma mare.

Moltes me'n dava amb una hòra
Y mon còr tot s'axamplava
Quant sovint sovint sentia
L'ardor d'aquelles besades.

Mòrta ma mare, una espòsa
Curá sa méua añoransa,
Y plènes d'amor y vida
Besades també 'm donava.
Dolses eran y amoroses;
Més ¡ay! no sovinetjavan
Ni tenian sa energia
Ni's fòch del amor de mare.

Ara que m'espòsa es mòrta,
Ma fiya em dona besades
Totes plènes de respècte,
Pures y frèdes còm s'auba.
Pasarán aïns y ma fiya
Será dòna y será mare,
Tendrá espòs y fiys hermosos.....
Per élls serán ses besades.

Sense ningú que me doni
Sa vida del còr besantmè,
Decaurá cap à la tèrra
Mon còs d'argila pastada.
Llavò tant sòls esper rèbre
Sa besada que conglassa
De la Mòrt, y en sèch atura
S'alé del còr que més ama.

PEP D'AUBENA.

QUATRE RECEPTES P'ETS IGNORANTS.

Per purificá s'aygo d'aquells anima-
lets petits que té moltes vegades, ti-
rauhí dedins un poch de such de llimo-
na que los mata y los fa aná baix de
tot, sense doná mal gust à s'aygo.

Un metge forasté per curá sa fèbre
amarilla dona *ácid fenich* disòlt dins
esperit de ví y després estès amb aygo
fins que sia prenidó; y diu qu'amb axò
tots se curan.

Per conservá ets òus se los dona una
capa de *parafina* líquida ó sia calenta y
rès pus.

Un kilo de *parafina* basta per 3000
òus.

Hala fustés. Si voleu imitá es nogué
amb pí ó sapi, coveu dins aygo cloveya
de nou y en calent donaunè amb una
brotxa a sa fusta y abans de que sia
sèch heu fregareu amb una muñeca que
ténga 10 grams de *bicromat de potasa* y
50 d'aygo bullenta. Acabat se dexa
secá y se li dona es vernís que vulgan.
Sa capa de coló penetra tres ó quatre
gruxos de duro.

XEREMIADES.

Varem rèbre amb molt d'agrahiment
per part nòstra s'invitació de Dona Isa-

bel Serra per aná à veure s'esposició
des séu Col·lègi. Uns d'ets ignorants
d'aquesta Redacció hey assistí y mos
diu qu'hey havia còses de gran mèrit.
Desitjariam que totes ses señores Mès-
tres quant fan esposició procurassen fé
lo que en part han fét en aquesta, axò
es, doná un des primés y principals
llochs à ses feynes més ordinaries d'una
dòna per quant ja es mare de familia;
còm son ses de fé calsa llisa y amb
mòstren de tota casta, ses de cosí ca-
mies y altres prendes à má y amb má-
quina, ses de apadassá y sèbre posá
una péssa que no sia conexedora per
llevá un forat de foch ó d'arna, y al-
tres per aquest estil que son ses que
més economia duen à una casa y que
més profitoses son à una dòna casada.

No heu deym perque à s'esposició
que mos ha ocupat no n'hi hagués de
bònes d'aquesta casta, sinó perque n'hi
voldriam veure més que no n'hi veym,
y sobre tot, heu deym per qu'ara mos
ha caygut bé es dirhó per totes ses es-
posicions que se fassan d'avuy en de-
vant.

No poguérem assistí à n'es Concèrt
musical de *La Tertulia* però sabem que
va aná molt bé. Nòltros sempre serém
agrahits à s'atenció que mereixém à
n'es séu President convidantmós à tan
distinguides funcions.

Es directó d'obres de s'Ajuntament
que posava tèrra demunt sa pedra pica-
da, quant va veure es fauch que s'hi
feya resolgué posarhi grava d'es Car-
natge y ara es un gust veure lo bé que
se pòsa es pís.

Una economia mal entèsa no pòt dexá
lluhida cap persona. Ses còses s'han
de fé bé d'una vegada per está bé. Que
segueisca per aquest camí y tothom li
donará les gracies.

Encara que tenguém llum de gas y de
petróleo y hey haja dins Palma carrés
de lo més ben il·luminats, n'hi ha també
qualcuns que per lo fosch qu'están fa
faredat es passarnè y axò que no son
d'es més arreconats; y aquest mal es
ben hò de curá. Recomenám ara que
ses vetlades son tant llargues aquest
punt à sa comissió d'*alumbrados*.

La Propaganda periòdich semanal de
llibres, anuncis y noticies, que còsta 2
reals cada trimestre, se *propaga* de cada
dia més y més, còm L'IGNORANCIA. El
recomenám à n'ets aficionats. Sa sus-
cripció es à Madrit, Plassa des Biombo,
núm. 6, c.^{to} baix.

Recomenám també à n'es nòstros

lectors *La Moda ilustrada*. Amb ella
una señoreta no ha mesté modista, per-
que tot s'ho pòt tayá y cosí ella mateixa
amb sos patrons que li envian apòsta
per ella. Còsta 8 pessetes cada aïny, ó
14, ó 18 ó 25, segons es patrons y figu-
rins que vulga rebre. Se suscriuen à
n'es carré de s'Arenal núm. 20, Ma-
drit.

També los recomenám *El Amigo* que
surt cada setmana, dú gravats y còsta
no més 3 pessetes cada aïny. Es un pe-
riòdich que dona noticia de tot y está
molt ben escrit.

S'hi suscriuen à Madrit, carré de Le-
ganitos, núm. 59, pis segon de la dreta.

A tots aquells que vulgan també
anunciá per tot el mon sa séua indus-
tria ó productes comercials per donarlos
molta sortida, los recomenám també un
señó d'ets Estats-Units d'Amèrica que
no es cuyda més que d'axò. Li diuen
Mr. H. P. Hubbard y viu à New-Haven
Estat de Connecticut, ahont té sa séua
agència universal.

EPITAFIS.

Dèu ò dotze comissions
Descansen just à su quí;
No es poguéren avení,
Y moriren de rahons.
Altres diuen que va essè,
De s'olò de fregidina;
Que sortia d'en plé en plé
Devés Santa Catalina.

Aquí descansa en Pèp Xerea
Que duya es barret tan gròch.
Se morí, ¿no sabeu perque?
No 'u sabeu: ni jò tampòch

Aquí un fredolech tot sòl
Enterrat está ben bé:
Morí de fret p'es Juriòl.
¿Qu' hauria fét p'es Jané?

X. H.

Un sollerich aquí jèu
Qu'un pòch ántes de morí
Ses tals paraules va dí:
—Duysmé ví des que va à dèu.

BIEL D'ETS UYS.

COVERBOS.

Un sollerich s'en aná à una vila des
plá à fé un forn de cals. L'homo va
está quatre setmanes à dins sa garriga
menjant pá y faves y no rès pús.
Acabada sa feyna s'en tornava à

Sólle y su ran des camí, à dins un hort, va veure una figuera carregada de figues. Quant les va veure no pogué resistí sa tentació de menjarne, botà sa paret, s'en anà à sa figuera y figa en cada ma les se pasava sense roegà.

El instant l'amo de sa figuera hey va de part darrera, li pren es capell y li diu:

—¿Qui vos ha donada tanta llecència?

—Jò mateix l'he presa.

—Ydò anem à cas Batle que vuy que paguen es ban.

—Anem, (digué es sollerich, fresch còm una camarròtja.)

L'amo donà part à n'es Batle de qu'aquell homo li havia robades ses figures y que volia que pagás es ban.

—Qu'es vè, germá, lo que diu l'amo, (digué es Batle à n'es sollerich.)

—Sí señó.

—Ydò haureu de pagá es ban; perqu'heu tocat lo que no es vòstro.

—Però, señó Batle, ¿ke no som tots germans en Jesukrist?

—Sí; però maldament siam germans, no poriau tocá lo qui no era vòstro.

—¡Pel-la-veracreu! (digué es sollerich), ¿y si som tots germans per part de l'legítima, ke sòls no m'tucará un panxunet de figas?

Es Batle y l'amo de sa figuera se posáren à riure, y li digueran:

—Anau germa qu'amb aquesta estau cabals.

Uns quants ciutadans anaren à Lluch, y à sa vorera des camí trobáren un homo qu'havia escorxada una cussa, y pensant qu'era una cabra n'hi compráren un tròs; y quant arribaren à Lluch la posáren à n'es foch. Bull que te bull, però sa carn no afluxava. A la fi la mostráren à un pastó y los digué qu'aquella carn era de ca. Cremats tiráren sa carn y s'olla, y quant tornáren de Lluch trobáren altre vegada es qui los ho havia venut y li demanaren que los tornás es doblés perque los havia venuda carn de ca; però éll negá fins à ses estrelles.

—¿Y qu'heu jurariau? (li diguéren es ciutadants.)

—Sí, (digué es pages.)

—Ydò anem à cas Batle y heu jurareu.

Anáren à cas Batle y es pages jurá que no era ca lo que los havia venut, y ets ciutadants quedaren aconhortats; però quant sortiren, los digué es pages:

—Pel-la-veracreu, si ell vòltros axí còm m'heu fét jurá que no era ca m'haguésseu fét jurá que no era cussa, ¡ja la m'hauriau feta bona!

Dos sollerichs anavan de camí y arriban à una fonteta, y un d'ells acalá es cap à s'aygo y se posá à beure, y s'altre se posá à siulá. Quant es qui

bevia hagué acabat de beure, es qui siulava li digué:

—Ke fa de bòn siulá quant un ase beu.

Y es qui bevia li contestá:

—Enkara fa més bon beure quant un ase siula.

Un pagès va aná à una fonda de Ciutat amb una llébra perque l'hey aguiassen, y l'hey aguiaren tant malament que no va essé bona à rès. Es pages se quexá y es fondista li digué, qu'èll no'n tenia sa culpa de que no li hagués agradat; perqu'hey havia moltes maneres d'aguiá una llébra y es pages no li havia dit còm la volia aguiada.

Quant es pagès hagué sopat s'en aná à dormí à un llit de sa mateixa fonda, y encara no va está colgat, quant li comparagué un esplet de pusses qui'l s'acabavan. S'axecá, encengué es llum, tragué un revolver que duya, y *pum, pam*, trons à ses pusses.

Al instant l'amo y tota sa familia compareguéren en es cuarto d'es pages y li preguntáren que feya.

—Mat pusses, (respongué.)

—¿Y qui ha vist may aquesta locaria de matá pusses à revolverades? (digué l'amo.)

—A poch, à poch, (digué es pages,) axí còm hey ha moltes maneres d'aguiá una llébra, també hey ha moltes maneres de matá pusses, y vos no m'heu dit còm les havia de matá.

Hey havia un metge que de tant d'estudiá vá torná loco.

Un dia uns quants estudiants se reyan d'èll, y uns d'els quals per picarló, li digué loco.

—Mira estimat, (li digué es metge tot picat,) no hey tornarás tú.

—¿Y perque? (li digué s'estudiant.)

—Perque no hey ha tornat cap ase may.

Ydó, reys vosnè des locos.

A casa d'un Rectó hey anavan à passá sa vetlada uns quants capellans y altres señós. Veynat de sa Rectoria hey vivia un sollerich molt bromista, que també hey anava qualche vespre perque li solian doná qualche xigarret.

Un dia es Rectó, per riure li digué:

—Gaspá, ¿qu'estimaries més essé ase ó cavall?

—Ase, señó Rectó.

—¿Y no t'estimaries més essé cavall y menjaries faves, y duries brilla de plata, y aniries enflocat, y faries planta?

—No señó.

—¿Y perque?

—Perke nu he vist pujá cap cavall may à demunt sa trona, y ases n'hi veitx molts de dies.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Cada passa que rás dant

A la mòrt vas caminant.

SEMBLANSES.—1. En que no es visible.

2. En que no té pols.

3. En que no té carn.

4. En que té capelles.

TRIANGUL.—La Mòrt-L'amor-L'amo-L'am-La-L

PREGUNTES.—1. Adan-nadá.

2. Ròch-còr.

3. Ramon-Norma.

FUGA.....—Pensa que vendrà un'hòra en

qu'has de mori.

ENDEVINAYA.—Sa vergoña.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Dos Hermanos y Una Viuda.

GEROGLIFICH.

D. A R I K

I

NO 3 K FÈ.

NOMAR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un fusté à un sastre?

2. ¿Y es números à n'ets animals?

3. ¿Y sa solfa à una bona cuyna?

4. ¿Y ses planes de fusté à n'es nins petits?

UN AMICH MÉU.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que duen ses dónes; sa 2.ª, lo que fan moltes dónes véyes; sa 3.ª, una còsa qu'emblanqueix; sa 4.ª, lo mateix dit en castellà; sa 5.ª, un animal; y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.E. .A. .A.A. .UE .O.E.

UN ESTODIANT.

ENDEVINAYA.

¿Quin es es còs sense vida,

Sense ànima y sab cantá?

Mirau que no's cap mentida,

Meem qui heu endevinará.

CASTAÑOLERA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

•CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Manótes.—Lo que mos ha enviat es massa fácil d'endeviná, y no pòt aná per aquest motiu. Biel d'ets uys.—Sa part que pòt essé publicada heu será.

Tomeu Capiró.—Es trianguls que mos ha enviats ja han estat publicats à varios números de L'IGNORANCIA; però axí mateix gracies y que mos enviy.

5 NOVEMBRE DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.